

Apa

Apa! Most lettél múlttá. Nem a jövő hétté – vagy a közelgő karácsonnyá, hanem egy utolsó találkozássá az utcán a telefon előtt, ahol a tolladat háromszor kértem el. Nem néztem a szemedbe hosszan, csak a kezeden, az öreg kezeden időztem el, azután felszálltál a buszra.

Még mindig nem hiszem, csak gyanítom meg-megtántorodva, hogy nem leszel többé, hogy az marad belőled, amit emléknek hívunk, ami majd sokára, a régi időket jelenti.

Sokféle leszel majd, mint az emlékezet, és talán, mint én is neked, abban az öröktől ismerős álmovilágban, amiben most lehetsz. Az vagyok már így neked, ami az álmaidban – kisgyerek, aki voltam is –, egy kék ló, ami plüss és úgy hívják: Tomi, – a nagyfiad, aki felveszi kabátodat, s akiért, hogy nem eszik, aggódni kell.

Apa, én bemegyek hozzád, tested véres, tétova maradványait megsimogatni, mert érintenem kell még csontos pergamen kezed azzal az érzéssel, hogy most utoljára érintettem.

Megszorítani, és azt mondani: – Semmi baj nincs, Apa. Ha behunyam a szemem, látlak úgyis, és mint egy újvilág újszülöttjét karba veszek, ha kell, vagy gondolatujjaimmal mutatom integetve, hogy ne félj.

Tudok már valamit, amit talán neked tanultam, tudom, hogy látsz és hallasz, hogy magányos vagy és szomorítanak a ki-nem-mondott búcsúszavak.

Tudd, hogy tudlak és beszélek hozzád, s ami hiányzik, az csak a tapinthatóság, tenyered érintése s látni-hallani, ahogy a macskának azt mondod: – cicuka. Apa, nem félek, csak fáj, de ne félj te se, gyöngyöt teremhet minden fájdalom.

Elfogadom hát az időt és a helyet. Hogy hetvenhárom évesen meghalsz zuglói lakásodon. Hogy látom a zuhanó szoba képét körbeforogni és a pillanat lassuló villanásait magányos szemeidben. Hogy nem fogok melletted ülni akkor, az ágyadon. Hogy már csak emlékből élő nagyapa lehetsz. Elfogadom mindezt csendesen.

De tudod, gyerekek is vagyunk mi, ittmaradtak. Toporzékolunk és sírunk, ha valaminket elveszik. Pedig hiszem, hogy amit élni kellett, megélted, és mint a gyümölcs, megérettél a télre, és mint a mag, éppúgy a tavaszra.

Apa! Apa, én milyen vagyok most? Van MOST? Van reggel és este Nálad? Ha elalszom, nézz be hozzám, talán emlékezni fogok.